

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 334/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní sp. zn. 1Kn/356/24/8800 a postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní sp. zn. IV/5 Gn 15/25/1000 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom orgánov prokuratúry označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd uložil povinnosť vybaviť jeho trestné oznámenie z 29. decembra 2024 podľa ustanovení Trestného poriadku, uplatňuje si finančné zadost'učinenie 20 000 eur a žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a predložených dôkazov vyplýva, že sťažovateľ podal 29. decembra 2024 na Krajskej prokuratúre v Košiciach trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a pre podozrenie z trestného činu marenia spravodlivosti a zneužívania právomoci verejného činiteľa v súvislosti s konaniami vedenými na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-41Cpr/92/2017, sp. zn. 25C/28/2020 a sp. zn. 19C/33/2018, a to tým, že sudcovia v označených civilných konaniach boli oboznámení s obsahom trestného spisu vedeného pôvodne na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 7T/41/2018 a neskôr vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 3T/106/2019,

ako aj procesným postupom sudcov v týchto civilných konaniach, predovšetkým pokiaľ ide o dokazovanie, možnosť svedkov oboznámiť sa s obsahom trestného spisu vo veci sťažovateľa.

3. Listom označeným ako list č. k. IV/5 Gn 15/25/1000-4 z 20. januára 2024 (správne 20. januára 2025, pozn.) bol sťažovateľ upovedomený Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky o tom, že po preskúmaní veci a rozhodnutí generálneho prokurátora neboli zistené skutočnosti na vydanie opatrenia podľa § 51 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), pretože podstatou podaného trestného oznámenia nie sú skutočnosti nasvedčujúce podozreniu z trestného činu zneužívania právomocí verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 psím. a) Trestného zákona, ale výlučne nesúhlas s postupom a rozhodovaním sudcov v pôsobnosti Krajského súdu v Košiciach. Predložený spisový materiál bol odstúpený na prijatie zákonných opatrení krajskej prokuratúre.

4. Sťažovateľ na upovedomenie generálnej prokuratúry z 20. januára 2025 reagoval podaním z 31. januára 2025 označeným ako žiadosť o vydanie uznesenia vo veci sp. zn. IV/5 Gn 15/25/1000-4, ktorým sa domáhal, aby generálny prokurátor preskúmal vec a aby sa vo veci postupovalo podľa Trestného poriadku, a nie podľa zákona o prokuratúre, a poukázal tiež na dôvody podaného trestného oznámenia.

5. Listom č. k. 1Kn 356/24/8800-7 zo 7. februára 2025 bol sťažovateľ krajskou prokuratúrou upovedomený, že podanie z 29. decembra 2024 bolo 23. januára 2025 generálnou prokuratúrou vrátené krajskej prokuratúre s tým, že nadriadená prokuratúra nezistila skutočnosti na vydanie opatrenia podľa § 51 ods. 1 zákona o prokuratúre pre prokurátora trestného odboru generálnej prokuratúry. Krajská prokuratúra konštatovala, že z hľadiska obsahu podania ide výlučne o subjektívny nesúhlas sťažovateľa s postupom a rozhodovacím procesom sudcov v pôsobnosti krajského súdu v konaniach, v ktorých bol sťažovateľ účastníkom, a preto podanie predložil predsedníčke krajského súdu na vybavenie v rozsahu jej pôsobnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta postup generálnej prokuratúry, tvrdí, že generálny prokurátor svojvoľne odmietol postup podľa Trestného poriadku a k postupu krajskej prokuratúry namieta, že táto konala len formálne a v rozpore s Trestným poriadkom. Uvádza, že od 29. decembra 2024 do podania ústavnej sťažnosti mu nebolo doručené žiadne uznesenie vo veci podaného trestného oznámenia. Taktiež poukazuje na dôvody podania trestného oznámenia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv v prípadoch ustanovených zákonom na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky. Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom aj trestnoprávnej ochrany svojho konkrétneho práva aj na inom orgáne Slovenskej republiky, t. j. v tejto veci u orgánov činných v trestnom konaní. Jeho obsahom je oprávnenie, aby sa orgány činné v trestnom konaní trestným oznámením sťažovateľa, resp. inými podaniami, náležite zaoberali. Porušiť toto právo môžu tieto orgány vtedy, ak by podania sťažovateľa

ignorovali alebo im nevenovali pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (obdobne napr. III. ÚS 324/05, IV. ÚS 143/2025).

8. Ústavný súd už opakovane uviedol, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv sťažovateľa ako oznamovateľa trestného činu, resp. poškodeného (napr. III. ÚS 129/2023). Právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal.

9. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých upovedomení ústavný súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní nezasiahli negatívne do podstaty práva sťažovateľa na inú právnu ochranu, nezmarili jeho zmysel, a preto ho ani nemohli porušiť. Orgány prokuratúry po preskúmaní podania sťažovateľa dospeli k záveru, že predmetom podania je nesúhlas sťažovateľa s postupom súdneho konania, nie však skutočnosti, ktoré by nasvedčovali podozreniu zo spáchania trestného činu. Krajská prokuratúra v súlade s právnym názorom generálnej prokuratúry napokon postúpila vec na ďalšie konanie predsedníčke krajského súdu.

10. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu mal zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave.

11. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade upovedomením, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi napadnutými upovedomeniami a im predchádzajúcim postupom krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry a námietkami o porušení základného práva na inú právnu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že predmetné články ústavy majú charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy a neformulujú tak žiadne základné právo ani slobodu účastníka konania. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

13. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

14. Ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

15. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2025

Robert Šorl
predseda senátu